

Hlavním cílem této práce bylo charakterizovat postavení oslovení ve větě, podrobně popsat jeho gramatické (případně pragmatické) vlastnosti a definovat jeho funkce z hlediska syntaktického i obecně komunikativního. Oslovení plní ve větě několik funkcí. Slouží především k navázání a udržení kontaktu. Oslovení ve všech typech vět vybízí k poslechu, ale na rozdíl od citoslovečných zvolání není jeho jedinou funkcí výzva, ale je také nositelem objektivního obsahu, ve kterém se odráží vztah k adresátovi výpovědi. Další funkci oslovení jsme vyvodili na základě našeho rozboru a definovali ji jako funkci citové aktualizace adresáta. Mluvčí použije oslovení za účelem zapojení adresáta do sděleného obsahu výpovědi a tím předpokládá potvrzení svých emocí či voluntativních aspektů.

Na základě odborné lingvistické literatury jsme zjistili, že existují tři protichůdné teorie týkající se syntaktické funkce oslovení ve větě – oslovení nevstupuje do struktury věty, oslovení je součástí větné struktury a každé oslovení můžeme nazvat samostatnou vokativní větou. Podle našeho názoru oslovení jako gramatická jednotka vystupuje ve větě jako samostatný větný člen, který nevstupuje do struktury věty, neboť jsme nenašli jediný důkaz, který by podporoval teorii zapojení oslovení do věty. Ačkoliv musíme připustit, že oslovení souvisí s obsahovým významem věty, přesto se nám nejeví jako rozvíjející větný člen.